

— Drága Télapó — dadogtam —, eljöttem, hogy lássam lelkes tanulóinkat és Télapó hófehér szakállát...

— Akkor csókold meg a szakállamat — ajánlotta föl váratlanul.

Amíg eleget tettem ötletszerű kívánságának, sűgva megkérdezte:

— Emlékszel, mennyi törökmézet vásároltál tőlem? Hej, azok voltak ám a boldog idők!

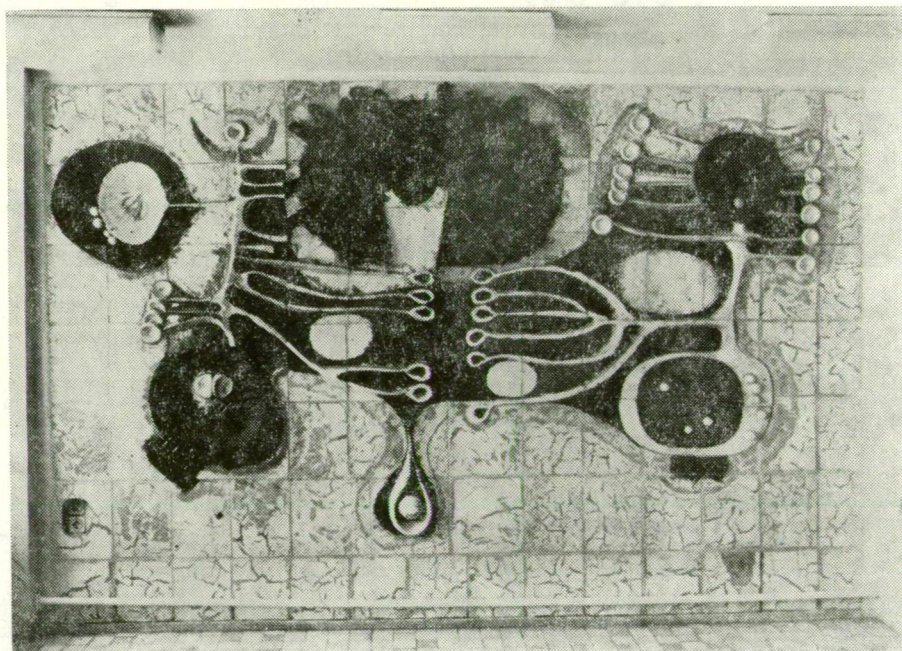
— Emlékszem, drága, jóságos Télapó — feleltem gépiesen.

— Na — mondta —, most vedd be a nyúlport. Ne hallják, hogy járattuk a bagólesőnket.

Visszabotorkáltam, és beestem a padba. Nem az volt a baj, hogy Télapó egy sikerületlen Télapó volt. Hanem hogy már Misi bácsi se volt Misi bácsi. A télapói mesterség összekuszálta a fejét. És hiába beszéltem volna vele a régi módon, közvetlenül és ezért tiszteletlenül: nem a Télapó gyarlóságainak bírálója lettem volna, csak a meghatott gyermekek oktalan ellensége.

A kölyköket ugyanis megbabonázza a hószakáll, a piros köpönyeg és a kucsma.

— Látjátok — mondogatták Télapó nem is egészen önkéntes távozása után —, mégiscsak van Télapó, és ahhoz képest, hogy millió gyerekhez siet, nem is sokat téved.

VÉGVÁRI GYULA MUNKÁJA (KERÁMIA FALIKÉP)